

Kapitola **Strach z odmítnutí**

úsek

text

Psychiatr McGrow tvrdí, že máme největší strach z odmítnutí druhými lidmi, a proto se do řady věcí vůbec nepustíme. Odmítnutí je projev kolektivu. Jsme závislí s nějakým projektem na podpoře dalších subjektů v kolektivu, a přicházíme za některým z těchto subjektů o tuto podporu požádat. Tento subjekt B1 náš projekt může přijmout nebo odmítnout. Pokud B1 odmítne, můžeme se obrátit na B2, B3,... dokud nás některý nepřijme, nebo dokud nevyčerpáme všechny členy kolektivu, nebo dokud to nevzdáme.

Z hlediska antecepce by to mohlo být následovně:

Máme relativně slušné antecepční modely střídání dne a noci, ročních období, chování neživých předmětů jednoduché konstrukce. Krumpáč nás vyvede z míry obvykle jen tehdy, když se mu zlomí násada.

Na druhé straně spektra jsou naše antecepční modely druhých lidí, kde obvykle tápeme. Za nejlepší pokládáme představu, že ten druhý uvažuje právě tak, jako já sám (myšleno majitel modelu podle úsloví "Podle sebe soudím tebe").

Ovšem úvaha, že s tímto modelem uspějeme, je pravidelně nabourávána negativními zážitky, kdy druhá osoba vidí věc zcela jinak, než já.

To ve výsledku u mnoha lidí vede k vysoké nejistotě modelů druhých osob, a strachu z bolesti nad tím, že zase zakusíme rozpor antecepce = odmítnutí.

Náprava by mohla spočívat v tom, zařadit do obecného modelu druhého člověka prvek jeho svobody vidět věci jinak než já. Pak by každá antecepce o druhém člověku mohla znít asi takto:

"Protože JÁ vidím věci takto, očekávám, že i ON vidí věci takto, a proto bude souhlasit. Nicméně má právo vidět věci i jinak, a možná souhlasit nebude. Pokud souhlasit nebude, pokusím se z toho vytěžit alespoň poznání, v čem vidí věci jinak,"

Dalším prvkem stejného problému je značná obtížnost smluv jak mezi jedinci, tak mezi skupinami.

Pokud nezačleníme do připravovaného vyjednávání obrovskou míru nejistoty vlastního AM o druhé straně, zažijeme daleko větší míru neúspěchu, a po pár pokusech už se nám nebude chtít do vyjednávání vstupovat.

Léčba:

Před vyjednáváním zahrnout vysokou míru nejistoty svého AM o druhé straně v důsledku její svobody. Tím se sníží trest za chybnou antecepci, a odmítnutí nás tolik nebude bolet.

Přesto nevstupovat do jednání s představou, že se to stejně nezdaří. Negativní antecepce totiž podkope možnost úspěchu. Náš AA si pak totiž skrytě přeje negativní výsledek, aby mohl cítit uspokojení ze správné antecepce.

Teze, s níž bychom mohli vyjednávat, by mohla znít:

"Chci to vyjednat, ale uznávám, že druhá strana má právo se mýlit i právo mít jiný názor. Takže pokud se nedohodneme, přijmu to jako projev svobody druhého být jiný, než chci já."

úsek

text

Tato svoboda pro druhého je určitou zárukou, že je zde svoboda i pro mne.

Hypotéz **Strach z odmítnutí je pocíťován na obou stranách vyjednávání.**

a

Podrobněji to znamená, že i ten, kdo se chystá odmítnout tvůj projekt, má z odmítnutí strach. Ví, že tě tím nejspíš raní, a očekává od tebe zpětné šlehnutí bičem.

Důslede **Pokud se nechceš stát otrokem druhých, kteří tě přicházejí**
k1 **požádat o podporu, musíš se naučit svobodně odmítnout**
nabízený projekt.

Důslede **Pokud chceš s druhým subjektem spolupracovat, zahrň do**
k2 **vyjednávání reciproční přijetí svého projektu.**

Do tohoto námětu ještě spadá drzé jednání. Drzý člověk udělá věc, o níž dobře ví, že na ni nemá právo, a počítá s tím, že druhý subjekt bude pocíťovat strach z odmítnutí, nebo přesněji z odporu proti takovému jednání drzouna.

Vypadá to tak, že drzost je určitý druh parazitismu na kolektivu, který je normálně vyladěn na přiměřený strach z odmítnutí. Člověk, který na něco nemá právo, by jej mohl získat, kdyby o to příslušného druhého člověka požádal, a dostal jeho svolení. Tímto opatřením je uznávána subjektivita druhého, a jeho právo odmítnout nebo souhlasit. Drzý člověk právo druhého neuzná, a současně těží z toho, že v kolektivu je odmítnutí považováno za důvod k obavám z odvety.

Ve chvíli, kdy se uvnitř kolektivu drzost rozmůže, vzroste množství střetů, které kolektiv oslabí, a takový kolektiv prohraje v soutěži s jinými kolektivy. Proto pozorujeme spíše kolektivy, kde je drzost vzácná.

Otázka **Jak se zachovat při setkání s drzostí?**

Drzý člověk má rovněž strach z odmítnutí. Musíme vycházet z toho, že není nijak nadprůměrně odvážný, nebo schopný. Jeho případné lepší poměry nejspíše pramení z úspěšného parazitování na kolektivu. Pokud se chceme v témž kolektivu cítit bezpečně my sami, není dobrá strategie nad tím mávnout rukou. Pokud nám na budoucnosti kolektivu záleží, musíme projevit odvahu a proti drzosti rázně vystoupit. Pokud nepochodíme, je to signál, že budoucnost tohoto kolektivu nebude dobrá. Máme možnost zvážit odchod do jiného kolektivu.